

under ö., öfverlägga om. *Taga i ell. under ö.*, göra till föremål för rådplägnig ell. öfvervägande. *Komma under ö.*, göras till föremål dertför. *Vara under ö.*, utgöra ämne för rådplägnig. *Med ö.*, med full ö., uppsätligen. *Utan ö.*, utan uppsåt. — *Ss. Ö-sämne.*

ÖFVERLÄGSEN, ö'v'rlä'ggs'n, a. 2. neutr. — *et.* 1) Som i något öfverträffar en annan. *Vara en annan ö. i styrka, i kunskaper.* *De äro oss vida ö-sne.* — 2) Öfverträffande, större; betydande. *Ö-sna krafter.* *Ö. styrka, förmåga.*

ÖFVERLÄGSENHET, f. 3. Öfvervigt; öfverlägsen styrka, förmåga, o. s. v. *Ö. i krafter, i kunskaper, i bildning.*

ÖFVERLÄKARE, m. 5. Läkare, som har andra läkare under sig.

ÖFVERLÄNSHERRE, m. 2. pl. — *herrar.* Högste länsherre.

ÖFVERLÄPP, m. 2. 1) Öfre läpp. — 2) Öfre delen af mulen på hanen till ett flintlås.

ÖFVERLÄRARE, m. 5. Högste lärare vid vissa läroverk.

ÖFVERLÄSA, v. a. 2. Flera gånger genomläsa något, för att lära sig det. *Ö. sin lex.* — Äfv. *Läsa öfver.* — *Ö-läst.* part. pass. *Väl ö. lex.* Brukas äfv. fig. i samma mening som: Öfvertänkt, uttänkt, t. ex.: *En väl ö. ursäkt.* — *Öfverläsning, f. 2.*

ÖFVERLÖJTANT, ö'v'r-lö'jtannat, m. 5. Se *Löjtnant.*

ÖFVERLÖPA, v. n. 5. (böjes som *Löpa*) Rymma öfver. *Ö. till fienden.* I denna bem. mindre brukligt. — *Syn.* *Desertera.* — *V. a.* (fig.) Dagligen och stundligen, tidt och ofta eller i stor mängd besöka någon, besvåra dem (tiggeri, ansökningar, o. s. v.). Brukas mest i part. pass. och deraf formerade tempora. *Jag är alldeles öfverlupen af besökande.* *Vara öfverlupen af tiggare.* — *Öfverlöpande, n. 4. o. Öfverlöpfung, f. 2.* (endast för v. n.).

ÖFVERMAGE, m. 2. pl. — *magar.* (i gamla språket *Owormaghe, Uwermaghi, Ugurmage*, af *Ofer, Ofur* ell. *Öfver*, nekande partikel, och *Magn, Megin*, kraft, styrka) Så kallas i lagspråket den, som ännu icke uppnått den ålder, då han anses myndig. Minderårig person. *Ö. är enligt sednare författningar hvar och en, som ej första gången begått Herrans Nattvard.*

ÖFVERMAKT, f. 3. Öfverlägsen makt, styrka, öfverlägset antal. *Med ö. anfalla någon.* *Hafva ö-en.* *Vika för ö-en.*

ÖFVERMAN, m. 5. pl. — *män.* Den som i något afseende är en annan öfverlägsen. *Vara ens ö. Han har sätt, sunnit sin ö. i den han minst väntade.*

ÖFVERMANNA, v. a. 1. Besegra genom öfverlägsenhet i styrka eller antal. — *Öfvermanning, f. 2.*

ÖFVERMENSKLIG, a. 2. Mer än menisklig. ÖFVERMOD, n. sing. En af mod och stolt-het blandad känsla, parad med öfverdrifvet själf-förtroende och ringa aktning för andra, hvilken ofta uttalar sig på ett förolämpande sätt.

ÖFVERMODIG, a. 2. Som beherrsкас af öfvermod.

ÖFVERMODIGHET, f. 3. Se *Öfvermod.*

ÖFVERMODIGT, adv. På ett öfvermodigt sätt, med öfvermod.

ÖFVERMOGEN, a. 2. neutr. — *et.* För mycket mogen.

ÖFVERMORGON, ö'v'r-må'rrgån, m. 1 ö., dagen efter morgondagen.

ÖFVERMÅL, n. 5. Hvad som går öfver stad-gadt, föreskrifvet, öfverenskommet mål ell. mått. *Ö. på en tunna säd.* *Ö. på alm-mått.*

ÖFVERMÅLA, v. a. 1. 1) Öfverstryka med färg. — 2) (i målarkonsten) Gifva sista handläggningen åt en tafla, sedan man förut öfverallt lagt en grundfärg eller undermål.

ÖFVERMÅLIG, a. 2. Som öfverstiger målet. ÖFVERMÅTT, n. 5. Hvad som går öfver måttan, öfver det tillbörliga måttet; hvad som är mer än som behöfs; för mycket. *Ett ö. af krafter.*

ÖFVERMÅTTAN, öv'rmå'ttann o. ö'v'rmå'ttann, adv. Mer än måttligt, öfverdrifvet, i högsta måtto. *Ö. rik.*

ÖFVERMÅKTIG, a. 2. I kraft, styrka, öfverlägsen. *Fienden blef honom ö.*

ÖFVERMÅTIG, a. 2. Som håller mer än måttet.

ÖFVERMÅTT, a. 1. 1) Mer än mått, för mycket mått. — 2) (fig.) Så mått på njutningar, nöjen o. s. v., att man dervid ledsnat.

ÖFVERMÅTTA, v. a. 1. 1) Öfvermått. — 2) (kem.) Blanda ett ämne med så stor myckenhet af ett annat, att det förra ej förmår helt och hållet i sig upptaga eller upplösa det sednare. *Ö. ett ämne med ett annat.* Har till subjekt äfv. det ämnet, som tillblandas i så stor myckenhet, att det ej kan helt och hållet upptagas.

ÖFVERMÅTTNAD, m. 5. Tillståndet, då man är öfvermått.

ÖFVERMÅTTNING, f. 2. 1) Handlingen att öfvermåta. — 2) Öfvermåttadt tillstånd.

ÖFVERNATURLIG, a. 2. Som öfvergår det naturliga, har egenskap af under eller underverk, ej af naturens lagar kan förklaras.

ÖFVERNATURLIGEN, adv. På ett öfvernaturligt sätt.

ÖFVERNOG, ö'v'rnög, adv. (fam.) Mer än nog. *Nog och ö.*, alldeles för mycket.

ÖFVEROFFICER, ö'v'r-åffisér, m. pl. — *officerare.* Högre officer.

ÖFVERPLAGG, n. 5. Klädesplagg, som bäres utanpå.

ÖFVERPOSTDIREKTÖR, --- diräktö'r, m. 5. Embetsman, som har högsta ledningen af postverkets angelägenheter.

ÖFVERRASKA, v. a. 1. (t. *überraschen*) Öfvarandes komma öfver eller anfalla. *Ö. en tjuf.* *Ö. fienden.* — *Syn.* Öfverrumpla, Ertappa. — *Ö-nde*, part. akt. Brukas äfv. adjektivt i samma betydelse som: Öförmodad. *En ö. händelse.* — *Öfverraskande, n. 4. o. Öfverraskning, f. 2.*

ÖFVERRESA, v. n. 2. Resa öfver ifrån ett ställe till ett annat.

ÖFVERRESA, f. 1. Resa, som göres ifrån ett ställe öfver till ett annat.

ÖFVERRETA, v. a. 1. (med. o. fysiol.) Öfverdrifvet reta.

ÖFVERRETNING, f. 2. (med. o. fysiol.) 1) Verkingen af något, som öfverretar. — 2) Känslan deraf.

ÖFVERRIDA, v. a. 5. (böjes som *Rida*) Rida öfver, rida omkull.

ÖFVERROCK, m. 2. Rock, som nyttjas utanpå en underrock (frack, bonjour, o. s. v.).

ÖFVERRUMPLA, v. a. 1. (t. *überrumpeln*) Öförsedt anfalla. *Ö. fienden.* — *Syn.* Öfverraska. — *Öfverrumplande, n. 4. o. Öfverrumpling, f. 2.*

ÖFVERRÄCKA, v. a. 2. Räcka fram, öfver.